

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest możliwe przypisanie bezpośredniego skutku (self executing effect), który posiadają konwencje międzynarodowe art. 9 konwencji z Aarhus z dnia 25 czerwca 1998 r., a w szczególności ustępowi 3 tego artykułu, uwzględniając podstawowy cel tej konwencji międzynarodowej, jakim jest odejście od klasycznej koncepcji legitymacji procesowej poprzez przyznanie statusu strony również społeczeństwu lub zainteresowanemu społeczeństwu, w sytuacji gdy w obecnej chwili Unia Europejska, mimo że przystąpiła do rzeczony konwencji w dniu 17 lutego 2005 r., nie przyjęła przepisów wspólnotowych w celu jej wykonania.
- 2) Czy jest możliwe przypisanie art. 9 konwencji z Aarhus, a w szczególności ustępowi 3 tego artykułu, który stanowi obecnie część prawa wspólnotowego bezpośredniego skutku lub bezpośredniego stosowania w rozumieniu utrwalonego orzecznictwa Trybunału.
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub drugie, czy możliwe jest dokonanie wykładni art. 9 ust. 3 konwencji z Aarhus, uwzględniając jej podstawowy cel, w ten sposób, że wyrażenie „działania władz publicznych” obejmuje również działanie w postaci wydania decyzji co oznaczałoby, że przyznanie społeczeństwu możliwości uczestniczenia w postępowaniu sądowym obejmuje również prawo do zaskarżenia decyzji organu publicznego, której niezgodność z prawem przejawia się w oddziaływaniu na środowisko.

_____

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Verwaltungsgericht Halle (Niemcy) w dniu
3 lipca 2009 r. — Günter Fuß przeciwko Stadt Halle**

(Sprawa C-243/09)

(2009/C 233/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Halle (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Günter Fuß

Strona pozwana: Stadt Halle

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy krzywda, o której mowa w art. 22 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (¹) powinna być pojmowana obiektywnie czy subiektywnie?
- 2) Czy krzywda w rozumieniu art. 22 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy zachodzi w sytuacji, gdy pracownik służby interwencyjnej ze względu na wniosek o utrzymanie w przyszłości maksymalnego wymiaru czasu pracy zostaje wbrew swojej woli przeniesiony na inne stanowisko, które w większości wymaga pracy na miejscu?

- 3) Czy niskie wynagrodzenie należy rozumieć jako krzywdę w rozumieniu art. 22 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, jeśli poprzez przeniesienie nastąpiło zmniejszenie wymiaru czasu pracy w niekorzystnej porze (w nocy albo w niedziele i święta), a w związku z tym zmniejszył się także dodatek za pracę w warunkach niekorzystnych wypłacany za pracę w takich porach?
- 4) W przypadku, jeśli na pytanie drugie albo trzecie zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, czy krzywda spowodowana przeniesieniem może zostać zrekompensowana korzyściami wynikającymi z nowego stanowiska, takimi jak na przykład krótszy czas pracy albo kształcenie ustawiczne?

(¹) Dz.U. L 299 z dnia 18 listopada 2003 r., s. 9.

_____

**Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2009 r. — Komisja
Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej
Niemiec**

(Sprawa C-244/09)

(2009/C 233/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Lyal i W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że ograniczając degresywną ważoną amortyzacją z tytułu zużycia na podstawie § 7 ust. 5 niemieckiej ustawy o podatku dochodowym (Einkommensteuergesetz) do budynków znajdujących się w Niemczech, Republika Federalna Niemiec naruszyła zobowiązania ciążące na niej na mocy art. 56 WE;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy niemieckiej ustawy o podatku dochodowym (Einkommensteuergesetz), w której „degresywna ważona amortyzacja z tytułu zużycia” — to jest zastosowanie stawki amortyzacji wyższej niż stawka liniowa, w pierwszym okresie amortyzacji — przewidziana w uregulowaniach podatkowych dotyczących nieruchomości, ograniczona jest do budynków znajdujących się w Niemczech.

Podniesiono, że różnica w traktowaniu nieruchomości znajdujących się w Niemczech i poza nimi, jest sprzeczna ze swobodą przepływu kapitału, o której mowa w art. 56 WE. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 56 WE zakazuje wszelkich środków, które są mniej korzystne w odniesieniu do transgranicznych przepływów kapitału aniżeli w odniesieniu do

przepływów całkowicie wewnętrznych, zniechęcając rezydentów do dokonywania tych pierwszych.

W konsekwencji rozpatrywanego przepisu płynność finansowa inwestora będącego podatnikiem jest mniej korzystna w przypadku własności znajdującej się w Niemczech niż przypadku własności znajdującej się w Niemczech. Wskutek tego inwestycje za granicą są mniej korzystne niż inwestycji w Niemczech, a inwestorzy mogliby zostać zniechęceni do budowania lub nabywania budynków w innym państwie członkowskim. Co się tyczy orzecznictwa poprawa płynności finansowej w przypadku nieruchomości w Niemczech stanowi przywilej podatkowy, który należy uwzględnić przy porównywaniu traktowania w pełni sytuacji wewnętrznych i transgranicznych sytuacji.

Choć działanie dyskryminującego przepisu, który zaskarżono w niniejszej sprawie, zostało ograniczone do budynków, w stosunku do których pozwolenie budowlane wydano lub umowę kupna zawarto przed dniem 1 stycznia 2006 r., nie eliminuje to ograniczenia w swobodnym przepływie kapitału, jako że degresywna ważona amortyzacja z tytułu zużycia podlega stosowaniu.

Zdaniem rządu federalnego, ograniczenie to jest uzasadnione nadrzędnymi względami interesu publicznego, jako że celem przepisu jest promowanie budownictwa mieszkaniowego na wynajem w Niemczech.

Należy zauważyć w tym zakresie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, popieranie krajowej gospodarki nie służy celowi, który może uzasadniać ograniczenie podstawowych swobód. Nawet jeśli cel — promowanie budowania mieszkań na wynajem — zostałyby uznane za cel niegospodarczy, ograniczenie degresywnej ważonej amortyzacji wyłącznie do budynków znajdujących się w Niemczech, nie jest ani niezbędne ani proporcjonalne. Promowanie budowania mieszkań na wynajem w Niemczech nie doznałoby uszczerbku, gdyby można było stosować metodę degresywnej ważonej amortyzacji do nieruchomości również w innych państwach członkowskich.

Rząd federalny nie przedstawił zatem żadnych względów, które mogłyby uzasadnić wykazany negatywny wpływ na swobodę przepływu kapitału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 7 lipca 2009 r. — Alketa Xhymshiti przeciwko Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

(Sprawa C-247/09)

(2009/C 233/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Alketa Xhymshiti

Strona pozwana: Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadkach gdy obywatel państwa trzeciego mieszka legalnie w Unii Europejskiej i pracuje w Konfederacji Szwajcarskiej, rozporządzenie nr 859/2003/WE ⁽¹⁾ znajduje zastosowanie do niego i jego żony, będącej obywatelką państwa trzeciego, w państwie członkowskim zamieszkania z takim skutkiem, że państwo członkowskie zamieszkania zobowiązane jest stosować do pracownika i jego żony rozporządzenia nr 1408/71/EWG ⁽²⁾ oraz 574/72/EWG ⁽³⁾?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy w okolicznościach opisanych w pytaniu pierwszym art. 2, 13 i 76 rozporządzenia nr 1408/71/EWG i art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 574/72/EWG należy interpretować w ten sposób, że matce będącej obywatelką państwa trzeciego można odmówić przyznania świadczeń rodzinnych w państwie członkowskim zamieszkania ze względu na jej obce obywatelstwo, chociaż jej dziecko jest obywatelem Unii?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 859/2003 z dnia 14 maja 2003 r. rozszerzające przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenia (EWG) nr 574/72 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo (Dz.U. L 124, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71/EWG w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 74, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Cypryjskiej

(Sprawa C-251/09)

(2009/C 233/09)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Zadra i I. Chatziagiannis)

Strona pozwana: Republika Cypryjskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 4 ust. 2 oraz art. 31 ust. 1 dyrektywy 93/38/EWG ⁽¹⁾ oraz art. 1 ust. 1 dyrektywy 92/13/EWG ⁽²⁾;